

РЕШЕНИЕ

№ 73

гр. С. , 16.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – С. в публично заседание на седемнадесети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мирослав С. Христов

при участието на секретаря А.А.
като разгледа докладваното от Мирослав С. Христов Административно наказателно дело № 20213420200136 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. във връзка с чл.84 от ЗАНН.

*Жалбоподателят Е. В. В., ЕГН ***** обжалва Наказателно постановление № **-F583952/ 20.01.2021г. на Зам.-директора на ТД на НАП-гр.В., с което му е било наложено административно наказание- глоба в размер на 2 000 / две хиляди / лева за извършено нарушение по чл.40, ал.1, т.1 от ЗЗО. Изтъква доводи за допуснати процесуални и материални нарушения при издаването на акта и НП.*

Ответникът – ТД на НАП- гр.В., надлежно уведомен, не се явява представител, не изпраща проц.представител, не депозира становище по делото.

Актосъставител- С. П. С., редовно призована, явява се лично и депозира своите показания добросъвестно, като съда ги прие и приобщи като доказателства по същото.

Свидетел- Б. Й. Г., редовно призована, явява се лично и депозира своите показания добросъвестно, като съда ги прие и приобщи като доказателства по същото.

Районна прокуратура- С.- надлежно уведомена, не се явява представител, не депозира становище по делото.

Жалбоподателят Е. В. В., редовно призован, не се явява в съдебно заседание, вместо него- проц.представител адв.В.В. при АК- С.. Моли съда да отмени обжалваното НП като незаконосъобразно и неправилно и излага доводи в тази насока.

След даване ход на делото от страна на проц.представител на жалбоподателя се представи ново писмено доказателство, което съда счете за своевременно представено и относимо спрямо предмета на делото, поради което с мотивирано протоколно определение прие и приложи към делото като надлежно доказателство представеното нови писмено такова, а именно- копие от регистрационна карта на земеделски производител на името на жалбоподателя Е.В..

Съдът, като прецени представените по делото доказателства и като обсъди доводите на страните, прие за установено следното:

При извършена проверка на 21.12.2020г. в офис С., ТД на НАП- В. било установено, че жалбоподателя Е. В. В., ЕГН ***** и БУЛСТАТ *****, в качеството си на осигурител не е внесъл по сметка на компетентната ТД на НАП, която за него е ТД В., офис С. дължимите осигурителни вноски за здравно осигуряване на наетото лице, за което е длъжен да плати за месец септември 2020г. в законоустановения срок до 25-то число на месеца, следващ месеца за който се отнасят, т.е. до 26.10.2020г. вкл, съгласно чл.40, ал.1, т.1 от Закона за здравното осигуряване. Дължимите вноски за здравно осигуряване не са били внесени и към датата на съставяне на АУАН-ът.

На осигурителя- жалбоподателя В. е била изпратена Покана изх.№ **#/16.12.2020г. за съставяне на акт за установяване на административно нарушение, връчена на 18.12.2020г. съгласно приложеното към делото удостоверение за връчване на електронен път.

Тъй като според актосъставителят и АНО бил осъществен състава на чл.40, ал.1, т.1 от ЗЗО е изготвен АУАН № F583952/ 21.12.2020г. въз основа на който е съставено и обжалваното НП № **-F583952/ 20.01.2021г. на Зам.-директора на ТД на НАП-гр.В.. С обжалваното наказателно постановление на жалбоподателя на основание чл.104, ал.1 от ЗЗО за извършеното нарушение по чл.40, ал.1, т.1 от ЗЗО е било наложено административно наказание- глоба в размер на 2 000 лева.

При така установеното от фактическа страна съдът намира жалбата за допустима, тъй като изхожда от процесуално легитимно лице, подадена е в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН, но по същество- неоснователна по следните съображения:

АУАН № **/ 21.12.2020г. и обжалваното НП № **-**/ 20.01.2021г. са издадени в съответствие на процесуалните правила: Деянието за което е била ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя е било квалифицирано по чл.40, ал.1, т.1 от ЗЗО.

Предвид направените в жалбата и депозираните в съдебно заседание възражения от страните в процеса, съда счита следното:

Относно възраженията, че не е била нарушена нормата на чл.40, ал.1, т.1 от ЗЗО от

страна на жалбоподателя, тъй като неговите задължения били уредени в нормата на чл.40, ал.1, т.2 от ЗЗО, настоящия съдебен състав счита за неоснователно и неправилно. В тази връзка настоящия съдебен състав счита, че проц.представител на жалбоподателя неправилно тълкува нормата на чл.40, ал.1, т.1 и т.2 от ЗЗО, тъй като действително съобразно нормата на чл.40, ал.1,т.2 от ЗЗО се касае за уредени законови задължения на земеделски стопани като самоосигуряващи лица, докато в т.1 от посочената законова норма са уредени общите задължения на осигурители и осигурени. Но в случая следва да се има предвид, че жалбоподателя В. е наказан не за това, че не е заплатил своите здравно-осигурителни вноски като самоосигуряващо се лице и земеделски стопанин, а за това, че не е внесъл дължимите осигурителни вноски за здравно осигуряване на наетото от него лице. Всичко това изрично е записано в диспозитива на обжалваното от него НП, поради което настоящия съдебен състав счита, че в случая неправилно се тълкуват двете правни норми, уреждащи различни отношения за различни категории лица.

Действително в диспозитива на обжалваното НП не е записано кое е било наетото лице, но това обстоятелство не е и необходимо да бъде вписвано, тъй като същото не е сред задължителните реквизити, които следва да съдържа всяко НП съобразно нормата на чл.57 от ЗАНН. В случая следва да се има предвид и обстоятелството, че задължението, което има жалбоподателя В., в качеството му на осигурител спрямо наети от него лица по трудов договор се определя от самия него чрез декларация Образец 6, в която обаче по данни на актосъставителя- св.С. не съществуват данни кое е наетото лице за което се дължат тези вноски. Съобразно нормативната уредба, указваща работата на органите по приходите в Декларация Образец 1 следва да се попълни от осигурителя за кои лица ще осигурява, а Декларация Образец 6 определя вида на задължението, т.е. дали задължението е за ДОО, здравно осигуряване и т.н. При липсата на посочено от осигурителя конкретно лице, което ще бъде осигурявано от него, то няма как и тези данни да бъдат изведени от органите по приходите. Относно размера на осигуровките, които дължи осигурителя също следва да се има предвид, че той се определя от самия осигурител и е такъв, какъвто самия той е посочил в декларацията си. Предвид изложеното по-горе, настоящия съдебен състав счита, че не е допуснато съществено нарушение от АНО като не е посочил кое конкретно лице не е осигурил жалбоподателя В., тъй като на първо място такива данни няма подадени от самия него в декларацията му, поради което и не могат да бъдат изведени по друг начин от органите по приходите, и на следващо място- това посочване не е необходимо, тъй като не представлява задължителен реквизит на наказателното постановление, съобразно нормата на чл.57 от ЗАНН.

И все в тази връзка неоснователно се явява и възражението на проц.представител на жалбоподателя В. за нарушено право на защита, тъй като същия не е могъл да разбере в какво е бил обвинен- за това дали не е внесъл осигуровки за себе си като самоосигуряващо лице, или за това, че не е внесъл осигуровки за осигурявано от него лице. Не съществува никакъв спор, че жалбоподателя В. е бил наказан за това, че не е внесъл осигуровките за осигурявано от него лице и същото е изрично записано в диспозитивната част на

обжалваното НП, а по какъв начин се тълкува написаното от самия жалбоподател или неговия проц.представител е ирелевантно за същото.

Не са налице и твърдяните от страна на проц.представител на жалбоподателя нарушения, касаещи привнасянето на нови факти в производството, тъй като чрез разпита на актосъставителя и свидетеля по акта, в качеството им на свидетели по настоящето административно-наказателно производство се изяснява в пълнота и цялост фактическата обстановка, но по никакъв начин техните показания не привнасят нови факти в нея. Следва да се има предвид, че техните показания кореспондират изцяло с изяснената фактическа обстановка по делото, която е съвсем подробно, точно, ясно и непротиворечиво описана в обжалваното НП.

Съдът не споделя извода на проц.представител, че с представеното от него платежно нареждане от 11.12.2020 г. за внасяне от страна на жалбоподателя по сметка на ТД на НАП В. на сумата от 55,04 лв., с посочено основание "НЗОК" е изпълнил задължението си, макар и със закъснение, но преди съставянето на АУАН-ът, тъй като чрез това платежно нареждане са били погасени други, по-стари задължения на жалбоподателя. Наличието на такива се установява не само от представената пред настоящата съдебна инстанция писмена справка за непогасени публични задължения към 24.02.2021 г., но и свидетелските показания на актосъставителя и свидетеля по акта, в лицето на св.С. и св.Г.. Това е така, тъй като съобразно нормата чл.169, ал.1 от ДОПК „Публичните вземания се погасяват в следната последователност: главница, лихви, разноски.“, а съгласно ал.3 от същия член при наличие на няколко публични вземания, които длъжникът не е в състояние да погаси едновременно до започване на принудителното им събиране, той може да заяви кое от тях погасява пред съответния компетентен орган. [Чл.169, ал.5 от ДОПК](#) изрично постановява, че с постъпила сума се погасява задължението от съответния вид, срокът за внасяне на което изтича най-рано към датата на плащането, освен ако в закон не е предвидено друго. Ако срокът за внасяне на две или повече публични задължения от един и същ вид изтича на една и съща дата, те се погасяват съразмерно. Именно тази последователност са спазили и органите по приходите, поради което не може да се приеме, че с платежното нареждане от 11.12.2020 г., жалбоподателя е погасил именно процесното задължение за внасяне на здравноосигурителни вноски за м.09.2020г., доколкото е ясно, че има редица непогасени по-стари задължения за главници и лихви.

Но дори и задължението за внасяне на здравноосигурителните вноски за м.09.2020г. да беше погасено с посоченото платежно нареждане, именно предвид естеството на самото деяние, отговорността на жалбоподателя не може да отпадне. По делото не са налице и данни за смекчаващи обстоятелства, които да отличават нарушението с по-ниска обществена опасност в сравнение с обикновени случаи на административни нарушения от същия вид, като следва да се вземе предвид и фактът, че жалбоподателя е извършил плащането с голямо закъснение.

По същество на предмета на делото на практика не се спори, че жалбоподателя има качеството на осигурител и като такъв е носител на задължението за заплащане на вноските за здравно осигуряване на наетите от него работници в срок до 25-то число на месеца, следващ месеца през който е положен труда, съгласно разпоредбата на [чл. 7 от КСО](#), което в случая не е изпълнено. С това си бездействие жалбоподателя е осъществил от обективна страна състава на нарушението по [чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЗО](#), съгласно което, здравно осигурителната вноска на осигуреното лице, определена по реда на чл. 29, ал. 3, се определя върху дохода и се внасят в сроковете по [чл. 7 от Кодекса за социално осигуряване](#). Именно предвид изложеното по-горе, настоящия съдебен състав счита, че и правилно е била ангажирана отговорността на жалбоподателя В., на основание разпоредбата [чл. 104, ал. 1 от ЗЗО](#), която предвижда длъжностно лице на работодател или работодател, който не заплаща вноските за осигуряване на лица, за които е длъжен да плати, се наказва с глоба в размер от 2000 до 4000 лв. за физическите лица. Санкцията е определена в минималния възможен размер, поради което и съдът не може допълнително да я намали.

Въз основа на събраните доказателства, безспорно се установява, че дължимите осигурителни вноски за м. септември 2020г. не са били внесени в законоустановения срок. Същите не са били внесени както към момента на извършване на проверката, така и към датата на съставяне на акта- 21.12.2020г., както ясно от изложеното по-горе. Налице е бездействие, с което безспорно е осъществено нарушение на разпоредбите на ЗЗО. Налице е неизпълнение на задължението на осигурителя – работодател за внасяне на сумите, дължими и декларирани от самия него в Декларация обр. 6, за осигурителни вноски за ЗО в определени размери. Причините за неизпълнение на вмененото със закона задължение в случая са ирелевантни за делото. От обективна страна следва да се отбележи, че с неплащането в срок на вноските се осъществява състава на вмененото нарушение, защото срокът е основен елемент от състава му. Обстоятелството дали същите са били внесени по – късно, както и размерът на невнесените вноски в срок евентуално биха имали значение при индивидуализиране на конкретната санкция. В случая обаче е наложена санкция в минимално предвидения размер. Съобразявайки изложеното съдът намира, че е осъществен състава на нарушението от обективна страна. Както в хода на административното производство, така и в съдебното не са представени доказателства от страна на жалбоподателя, че са внесени дължимите осигурителни вноски в регламентирания срок, както и впоследствие.

По делото няма данни за смекчаващи отговорността обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност на конкретното деяние в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от този вид. Съдът намира, че в конкретния случай не се касае за маловажен случай. Неспазването на законовите норми, свързани с осигурителното законодателство, независимо от липсата на реално настъпили щети не може да бъде възприето като маловажност на допуснатото нарушение. Не може да се пренебрегне и факта, че осигурителните вноски не са били внесени и след извършване на

проверката и съставяне на АУАН. В конкретния случай не става въпрос за забавено изпълнение, а за липса на такова. Плащането в срок на вноските е от изключително и стратегическо значение за осъществяване въобще на дейността по осигуряването, за която най - важно условие са налични средства в момента на тяхната необходимост, поради което не е налице маловажен случай. Чрез този закон се гарантират определени права на работника от които последния не би могъл да се възползва ако не му е била изплатена този вид осигуровка, а именно- обезщетения за безработица, пенсии при временна нетрудоспособност, намалена трудоспособност, инвалидност, майчинство, безработица, старост и смърт.

В административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, противно на сочените такива в жалбата и в съдебно заседание от страна на проц.представител на жалбоподателя В.. Съдът намира, че при съставяне на АУАН и при издаване на атакуваното НП са спазени изискванията, визирани в разпоредбите на [чл. 42](#) и [чл. 57 от ЗАНН](#). АУАН е съставен в предвидения в Закона срок, а именно в 3 месечен срок от датата на установяване на нарушението. Срокът за плащане на осигуровките е бил до 26.10.2020г. вкл, т. е. от 27.10.2020г., нарушителят е изпаднал в забава. Именно от 26.10.2020г. е началото на 3 месечния срок за издаване на АУАН и с оглед обстоятелството, че той е съставен на 21.12.2020г, това изискване е спазено от АНО. НП също е съставено в предвидения в Закона срок. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат всички изискуеми от ЗАНН реквизити - описано е нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено, посочени са дата и място на извършване на деянието, както и нарушената законова разпоредба и нормата, въз основа на която е определена санкцията. В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да накърняват правото на защита на жалбоподателя до степен даваща основание на съда да отмени оспореното НП само на това основание, без да разглежда спора по същество. Твърденията на жалбоподателя в тази насока, съдът възприема като защитна теза, с цел избягване на административно наказателна отговорност. Самият факт, че настоящото производство е образувано пред настоящия състав потвърждава обстоятелството, че нарушителят не е бил ограничен да реализира адекватно правото си на защита.

Нарушението е описано ясно и подробно, с посочване на всички елементи от обективна и субективна страна, с което са спазени разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. В обстоятелствената част на наказателното постановление е направена прецизна квалификация на деянието като нарушение по чл. 40, ал. 1, т.1 от ЗЗО, като едновременно с това е посочена приложимата за случая санкционна норма - чл. 104, ал.1 от същия закон. Наложено наказание е определено именно въз основа на нея и е в минимален размер. В този смисъл разпоредбата на чл.27, ал.2 от ЗАНН е спазена като АНО се е съобразил изцяло с нея и съда счита, че размера на санкцията е бил определен правилно и не следва, а и не може да бъде коригиран.

Имайки предвид изложеното до тук, съдът отхвърля възраженията на жалбоподателя като неоснователни, неправилни и недоказани поради посочените по-горе съображения и доводи и прие за доказани твърденията на актосъставителя и АНО.

Водим от гореизложеното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, Районен съд- С.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Наказателно постановление № **-F583952/ 20.01.2021г. на Заместник директора на ТД на НАП- В., издадено въз основа на АУАН № F583952/ 21.12.2020г. с което на основание чл.104, ал.1 от ЗЗО на Е. В. В. от гр.С., обл.С., ул.“Д.“ № *, ет.8, ап.42, ЕГН *****, в качеството му на осигурител е било наложено административно наказание- глоба в размер на 2 000 / две хиляди / лева за извършено нарушение на чл.40, ал.1, т.1 от ЗЗО като **законосъобразно, правилно, доказано и обосновано.**

Решението подлежи на касационно обжалване в четиринадесет дневен срок пред Административен съд- С., считано от датата на съобщаването му.

Съдия при Районен съд – С.: _____